

koti (de inenting) noodig zijn. Wel gebruiken zij verscheidene planten als tegengift. Kappler, l. c. blz. 136, zegt dat de Indianen evenmin aan de koti gelooven als hijzelf. Pater C. van Coll ¹⁾, die uitvoerig over de sneki-koti schrijft, vertelt dat de Indianen het middel wèl gebruiken. Hij zelf ziet geen redenen om het gebruik der inenting *onvoorwaardelijk* te verwerpen.

In „*De Surinamer*” — een te Paramaribo verschijnend blad — van 2 Februari 1919 verklaart de redactie in 't doeltreffende van het middel te gelooven ²⁾.

Een Indianen-kapitein verzekerde aan de redactie dat de Indianen gewoon zijn het middel uit- en inwendig te gebruiken. De inenting behoudt haar volle kracht slechts een half jaar, en minstens elk jaar zijn de Indianen gewoon haar te vernieuwen of een nieuw poeder in te nemen. Ik zou hier willen vragen: hoe hebben zij dien duur kunnen vaststellen? Het verhaal van den Indianen-kapitein komt mij verdacht voor. Of laten zij zich dat wijsmaken door de „koti-dokters”?

De inenting tegen den beet van vergiftige slangen schijnt in Afrika een groote verspreiding te hebben. Prof. Dr. J. P. B. de Josselin de Jong, te Leiden, vestigde mijne aandacht op een boek van C. W. Hobley, C. M. G. ³⁾ waarin een zestal bladzijden gewijd is aan de „*Inoculation Against Snake Bite*”.

De bereiding van het middel heeft veel overeenkomst met die in Suriname, voor zooveel deze bekend is of bekend geacht wordt. Twee verschillende, niet nader gedetermineerde planten worden in een pot zonder water boven vuur volkomen gedroogd. De koppen van verschillende soorten slangen worden bij de plantaardige bestanddeelen gevoegd.

„These are then pounded up till the mixture becomes a pitchlike substance. It is put back on the fire until thoroughly dried, when it is ground up into a powder varying from dark grey to black in color”, (biz. 199).

¹⁾ „*Gegevens over Land en Volk van Suriname*”, 1903, blz. 113.

²⁾ Zie „*De West-Indische Gids* van Mei 1919 1e jg. 1e deel blz. 76 en 77.

³⁾ „*Bantu beliefs and magic*”. (With an introduction by Sir James G. Fraser, F. R. S., & I. A. C.). London 1922.